వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

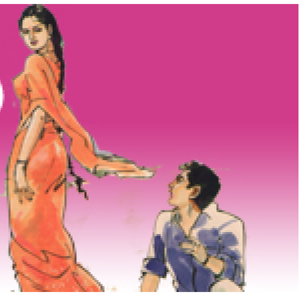

(గత సంచిక తరువాయి)

21

జగన్నాధరావుగారు మంచమ్మీద ఒత్తుగా పెట్టిన డన్‌లప్ దిళ్ళమీదకి జారబడి కూర్చున్నాడు.

వాసవి ఎదురుగా వున్న సోఫాలో కాళ్ళు ముడుచుకుని వాటిపై తల ఆనించి కూర్చుంది.

ఆ యిద్దరి మధ్యా రాజ్యమేలుతోన్న మౌనంలో ఏదో అశాంతి రాజుకుంటోంది.

ఆ ప్రొద్దుటే జగన్నాధరావుగారు డిశ్చార్జి చేయబడ్డారు.

హాస్పిటల్‌కి జగదీష్‌తో పాటు వాసవి వెళ్ళడానికి నిరాకరించింది. జగదీష్ ఒంటరిగా వెళ్ళి ఆయన్ని తీసుకువచ్చాడు.

"అమ్మాయి రాలేదూ?" అడిగారు జగన్నాధరావుగారు.

ఆయన ముఖంలో కదలాడుతున్న నిరుత్సాహాన్ని గమనించగలిగాడు జగదీష్.

"తనకి...కొంచెం..బాగోలేదు. అందుకని రాలేకపోయింది." అన్నాడు జగదీష్ నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఏం, బేబీకేమయ్యింది?" కంగారుగా అడిగారు జగన్నాధరావుగారు.

"అబ్బే! కంగారు పడాల్సినంత జబ్బేం కాదు. కాస్త తలనొప్పి" అంటూ సర్దేసాడు జగదీష్.

తీరా యింటికొస్తే వాసవి కనీసం హాల్లోకి కూడా రాలేదు. జగన్నాధరావు అనుమానంగా జగదీష్ వైపు చూసారు.

"ముందు ఇంట్లోకి రండి" అంటూ మాట మార్చి జగదీష్ ఆయన్ని గెస్టురూంలోకి నడిపించుకెళ్ళి పడుకోబెట్టారు.

"అమ్మాయి కనిపించదేం?"

"స్నానం చేస్తున్నదేమో మీరొచ్చిన సంగతి తెలుసుండదు" అంటూ జగదీష్ లోపలికెళ్ళాడు.

జగదీష్‌ని చూసి వాసవి తలతిప్పుకుంది.

"మీ డాడీ వచ్చారు. నువ్వు కనిపించకపోవడం వల్ల ఆయన కంగారు పడ్తున్నారు. వెళ్ళి పలకరించు. ప్రతి చిన్న విషయానికి ఆవేశపడటం దాన్ని భూతద్దంలో చూసుకుని అల్లరి చెయ్యడం వివేకవంతుల లక్షణం కాదు. ఆయన్నిప్పుడే గాభరా పెట్టేయకుండా మామూలుగా మాట్లాడ్డానికి ప్రయత్నించు" అన్నాడు జగదీష్ మెల్లిగా.

వాసవి అతనికేసి తీక్షణంగా చూసి కసిగా గోళ్ళు కొరుక్కుంది.

ఆ వెంటనే విసురుగా లేచి జగన్నాధరావుగారి గదిలోకొచ్చింది.

గుమ్మంలోనే నిలబడిపోయిన వాసవిని చూసి "రామ్మా బేబీ! రా! నీకు ఒంట్లో బాగోలేదని అల్లుడుగారు చెబితే చాలా కంగారు పడ్డాను. ఎలా వుందమ్మా యిప్పుడు? ఏంటసలు ట్రబుల్?" ఆయన ఎంతో ఆత్మీయంగా పలకరిస్తోంటే ఇబ్బందిగా చూసింది వాసవి.

కన్న కూతురిపట్ల ఇంత ప్రేమాభిమానాలు చూపించే ఈయన్నా తప్పు పట్టడం? తన పట్ల, తన క్షేమం పట్ల ఎంతో ఆదుర్దా ప్రకటించే ఇతని మీదా నిందలు వేయడం.

కాని.. కాని జగదీష్ అంత ఖచ్చితంగా ఢంకామీద దెబ్బ కొట్టినట్లు చెప్పాడే దేన్ని కాదనడం? ఎవర్ని నమ్మడం?

వాసవి మెల్లిగా గదిలోకి అడుగుపెట్టింది.

అశ్రుభరితమైన ఆమె నేత్రాలు బరువుగా క్రిందకి వంగాయి.

"బేబీ! అలాగున్నావేం?" జగన్నాథరావుగారు మెల్లిగా లేచి కూర్చుని తలగళ్ళకి చేరబడి అనునయంగా ప్రశ్నించారు.

వాసవి కనురెప్పలెత్తి తండ్రివేపు చూసింది.

ఆ కళ్ళలో ఉబికి క్రిందకి దూకడానికి సిద్ధపడుతున్న కన్నీళ్ళని చూసి కంగారుపడింది ఆయన పితృ హృదయం

"బేబీ ఏడుస్తున్నావా? ఏం జరిగింది తల్లీ?" అన్నారాయన గాభరాగా.

ఆయన అనునయ వాక్యాలతో ఆమె దుఃఖం అధికమయ్యింది. వాసవి గబుక్కున ఎదురుగా వున్న సోఫాలో కూలబడి మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని వెక్కెక్కి పడింది.

జగన్నాథరావుగారు కూతురివేపు కలవరంగా చూసారు.

వాసవి "డాడీ" అంటూ వచ్చి తన గుండెలమీద వాలి ఏడిస్తే ఆయనకంత బాధ కలిగివుండేది కాదు.

సహజంగా ఆడపిల్లలు చిన్నప్పుడు తండ్రితో ఎంత చనువుగా ప్రవర్తించినా యుక్తవయసు రాగానే తమంత తామే ఓ సరిహద్దు గీసుకుని తండ్రికి దూరంగా వుంటారు.

కానీ వాసవి సంగతి వేరు.

వాసవి తల్లిలేని పిల్ల.

కానీ తల్లిప్రేమ తెలియని పిల్లకాదు. ఆమె తల్లి చనిపోయేనాటికి కాలేజీ చదువుకొచ్చేసింది. ఇటు భార్యా వియోగం జగన్నాథరావుగారిని ఈ ప్రపంచంలో ఏకాకిని చేసేసింది.

ఆ యిద్దరికి అకస్మాత్తుగా ఏర్పడిన ఒంటరితనం భరించలేనిదిగా పరిణమించింది. ఆ యిద్దరూ తెలియకుండానే తమలో పేరుకుని బాధిస్తున్న ఆ ఏకాంతానికి దూరమవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ దగ్గరయ్యారు.

అందుకే వాసవికి తండ్రి దగ్గర వున్న చనువు అపారమైనది. కానీ ఈ రోజు వాసవి చాలా విచిత్రంగా తన బాధని తనలోనే ఇముడ్చుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లుగా ఎంతో దగ్గరగా వున్న తనని దూరం చేసి ఒంటరిగా రోదిస్తోంది.

ఆడపిల్లలు ఎంత చిత్రంగా పెద్దరికాన్ని ఆపాదించుకుంటారు?

అంతవరకూ తమ ఎదుట ఏమీ తెలియనట్లు అల్పంగా అర్భకంగా కనిపిస్తూ ఒక్కసారే మానసికంగా పెరిగిపోవడం చాలా గమ్మత్తయిన విషయం.

"అమ్మా వాసవీ ఎదుట వున్న కన్న తండ్రిని పరాయివాడిలా భావిస్తున్నావా?" అన్నారు ఆవేదనగా.

వాసవి తల యెత్తి ఆయనవైపు చూసింది.

ఆ కళ్ళు లిప్తపాటు కలవరంగా కదిలాయి.

మరో క్షణంలో ఆమె చూపులు మధ్యాహ్న సూర్యకిరణాల్లా అతన్ని చురుక్కుమనిపించాయి.

ఆమె కళ్ళలో ప్రస్ఫుటమవుతోన్న కోపానికి కారణం ఆయన హృదయానికి అనూహ్యమయ్యింది.

"ఎందుకమ్మా అంత కోపం జగదీష్ నీ పట్ల ఏమైనా అనుచితంగా ప్రవర్తించాడా?" ఆయన గొంతులో లాలస రంగరించి పోసినట్లుంది.

వాసవి ఆయన ప్రశ్నకి అసహనంగా నిట్టూర్చింది.

"ఆయనలా ప్రవర్తించి వుంటే నాకింత బాధ కలిగేది కాదు డాడీ. ఎక్కడో పుట్టి, ఎక్కడో పెరిగి భర్తగా అతి దగ్గరగా వచ్చిన మగవాడు మనకు నచ్చని పని చేసినా సమర్ధించుకోగలం. కానీ కన్న తండ్రి చిన్ననాటినుండి కూతురి మనస్తత్వం తెలిసిన వ్యక్తే మోసం చేస్తే ఆ బాధ ఎలా వుంటుంది డాడీ" అంది ఆవేదనగా.

జగన్నాధరావుగారు దెబ్బతిన్నట్లు చూసారు కూతురివైపు. ఆయన కళ్ళలో గిరికీలు కొడ్తున్న కలవరపాటుని చూసి నిర్లక్ష్యంగా తలతిప్పుకుంది వాసవి.

"బేబీ ఏమంటున్నావు నువ్వు? కన్న తండ్రే మోసం చేసాడా? ఎవరి గురించమ్మా నువ్వు మాట్లాడేది? కొంపదీసి నన్ను గురించి కాదు కదా" అన్నారు ఆందోళనగా.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

ఆమె మౌనాన్ని అంగీకారంగా అర్ధంచేసుకున్న జగన్నాధరావు గారిలో ఆందోళన యింకా అధికమయ్యింది.

"విషయం చెప్పకుండా ఈ ముసలి ప్రాణాన్ని ఇంకా హింసించడం నీకు ధర్మంకాదు బేబీ. ఏం చేసినా అది నీ బాగుకేనని ఏ బిజినెస్ చేసినా అది నిన్ను సుఖపెట్టడానికే అని అనుకున్న నన్నే మొసగాణ్ణంటున్నావా తల్లీ"

"ఎందుకు డాడీ చిన్న మాటకే అంత బాధపడిపోతారు. డబ్బు పిచ్చితో, ధనదాహంతో నన్నొక రెండోపెళ్ళివాడికి రహస్యంగా అంటగట్టడం మోసం కదా? వ్యక్తిత్వం వచ్చి అన్ని విషయాలని అభిమానంతో ఆలోచించే నాలాంటి ఆడపిల్లకి ఆ విషయం చెప్పకుండా దాచి పెళ్ళి జరిపించడం నేరంకాదా? ఈ చిన్న మాటే మీ గుండెలో అంత అలజడి లేపితే ఆ నిజం తెలిసిన రోజు మీ కూతురు ఎంతగా షాక్ తింటుందో ఆలోచించలేకపోయారా?" అంది వాసవి సూటిగా తండ్రికేసి చూస్తూ.

జగన్నాధరావుగరు తెల్లబోయినట్లు చూసారు కూతురివైపు. దాదాపు అతని వంట్లో వున్న రక్తకణాలన్నీ చచ్చుబడిపోయినట్లు ఆయన ముఖం పాలిపోయింది.

తండ్రి ముఖం వేపు హేళనగా చూసింది వాసవి.

"ఏం డాడీ? ఈ నిజం నాకు తెలిసిపోవడం మీకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తోంది కదూ. మీ యిద్దరూ కలిసి యింత చక్కగా ప్లాన్ చేయడం ఎవరికీ తెలియదనుకున్నారు కదూ" అంది కటువుగా.

జగన్నాధరావుగారు కాస్సేపు జవాబు చెప్పలేదు. దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు ఒకటి ఆయన గుండెలోంచి బయటికి వెలువడింది.

"వాసవీ నీకెలా నచ్చచెప్పాలో నాకు అర్ధంకావడంలేదు. నువ్వు ఈ విషయంలో నన్నేవిధంగా నిందించినా నేను బాధపడను. నిజంగానే నేను ఆ విషయాన్ని నీకు చెప్పకుండా దాచాను. కానీ అలా ఎందుకు చేసానో అర్ధం చేసుకోకుండా ఆవేశపడటం అనుభవమెరుగని నీ వయసు చేసే తొందరపాటు మాత్రమే. చెప్పు బేబీ, ఏ కన్న తండ్రయినా కూతురి మేలే కోరుకుంటాడు గానీ నాశనం కాదు. ఆ సంగతి నువ్వు గ్రహిస్తే చాలు" అన్నారు చాలా నిదానంగా.

వాసవి తండ్రివేపు ఆవేశంగ్గా చూసింది.

"మేలు. నా మనస్తత్వం మీకు బాగా తెలుసు. నా వ్యక్తిత్వం గురించి కూడా మీరు ఎరుగుదురు. ఇలాంటి నిజాన్ని కప్పిపుచ్చడాన్ని నేను తేలిగ్గా తీసుకుంటానని మీరెలా అనుకున్నారు?"

జగన్నాధరావుగారు వాసవి వైపు చూసి చిన్నగా నవ్వారు.

ఆ నవ్వు చూసి వాసవి మరింత రెచ్చిపోయింది.

"ఈ పెళ్ళి చెల్లదు. నేను కోర్టుకి వెడతాను. మీరిద్దరూ కలిసి చేసిన ఈ మోసాన్ని బయట పెడతాను" అంది వాసవి ఆవేశంగా.

"మంచిదే దానివల్ల నష్టం ఎవరికో బాగా ఆలోచించి ఆ పనిచెయ్యి. కానీ నీ గొయ్యి నువ్వు త్రవ్వుకుంటూ ఆ గోతిలో నీకన్న తండ్రిని కూడా పూడ్చి పెడతానంటే కాదంటానా? కానీ ఎటొచ్చి ఇందులో జగదీష్ కొచ్చే నష్టం ఏమీ వుండదు" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు గంభీరంగా.

"బెదిరిస్తున్నారా?" అంది వాసవి ఉక్రోషంగా.

"కన్న కూతుర్ని బెదిరించేంత నీచుణ్ణికాదు నువ్వలా అనుకోవడం నా దురదృష్టం" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు బాధగా.

వాసవి తండ్రివేపు నిశితంగా చూసింది.

అతని ముఖంలో ప్రస్ఫుటమౌతోన్న బాధని నటనగా భావించలేకపోతుందామె. ఆయన్ని బాధపెట్టాల్సివచ్చినందుకు కూడా ఆమె హృదయం కుమిలిపోతోందొక పక్క. కానీ..కాని ఆయన తనకి ఈ నిజాన్ని దాచడాన్ని మాత్రం క్షమించలేకపోతోందామె మనసు.

"ఎందుకు ఈ నిజాన్ని నా నుండి దాచారు? నాకెందుకు ఈ విషయాన్ని చెప్పాల్సిన అవసరం వుందని భావించలేదు. నా మనస్తత్వం మీకు తెలిసీ.. ఇలా చేసారంటే" అంటూ ఆగింది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారు నిస్పృహగా నవ్వారు.

"నిజమే బేబీ చెప్పి వుండాల్సిందే అతనికి అంతకు ముందొక వివాహం జరిగినా ఆమె చనిపోవడం, ఆమెవల్ల అతనికి పిల్లలులేకపోవడం అతనికి పెద్దగా వయసు మీరకపోవడం చిన్న వయసులోనే కోట్ల రూపాయల్లో బిజినెస్ చెయ్యగల నైపుణ్యం కలిగివుండటం ఇవన్నీ నాకు నచ్చిన ప్లస్ పాయింట్లు. ఇన్ని సలక్షణాల్ని అతనికి ముందొక పెళ్ళి జరిగిందనే సాకుతో త్రోసి పారెయ్యడం నా దృష్టిలో సమంజసమనిపించలేదు. అంతేకాదు, అతనికి నీ గురించి మాత్రం చెప్పానా?" అన్నాడు జగన్నాధరావుగారు.

"నా గురించా?" వాసవి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవును నీ గురించే. వివాహానికి ముందు నీకొక ప్రేమ కథ వుందన్న విషయం అతన్నుంచి దాచినప్పుడు మగవాడు అతనికి అంతకు ముందొక వివాహం జరిగి విధివైపరీత్యాన అతను భార్యని పోగొట్టుకోవడం నేరమా?" అన్నారాయన సూటిగా.

వాసవి ముఖం తెల్లగా పాలిపోయింది. నొక్కిపట్టిన అవమాన భారంతో ఆమె కళ్ళు ఎర్రబారాయి.

జగన్నాధరవుగారు వాసవివైపు చూసారు. తలదించుకుని కూర్చున్న కూతురి హృదయంలో చెలరేగుతోన్న భావసంచలనం ఆయనకి అర్థమవుతోంది.

"బేబీ" అనునయంగా పిల్చారాయన.

వాసవి బదులు పలకలేదు.

"నిన్ను దెప్పడానికి, హేళన చేయడానికి గతాన్ని ఎత్తలేదు నేను. ప్రతి మనిషికి గతం వుంటుంది. చెట్టుకు వేరులా వెలుగుకి నీడలా దానికి దూరం కావడం ఎవరి వల్లా కాదు. ప్రస్తుత మన జీవన గమనానికి అడ్డురాని గతానికెందుకమ్మా అంత ప్రాధాన్యత యివ్వడం. నీ భర్త మంచివాడు. నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు. నీకు గౌరవాన్ని యిస్తున్నాడు. అది చాలదా నీకు? ఆలోచించు. ఇంకా నీ మనసుకు మేం చేసింది తప్పుగానే గోచరిస్తే తర్వాత నువ్వేం శిక్షవేసినా నేను అందుకు సిద్ధమే" అన్నారాయన గంభీరంగా.

వాసవి నుండి కాస్సేపు మౌనమే శరణ్యమయ్యింది.

"ఏం బేబీ, మాట్లాడవూ?" జగన్నాధరావుగారు రెట్టించినట్టు అడిగారు.

వాసవి లేచి నిలబడింది.

ఆమె రెండడుగులు గుమ్మం వైపు వేసి నిలబడింది.

జగన్నాధరావుగారు అలానే చూస్తూ కూర్చున్నారు.

వాసవి వెనుతిరగకుండానే "క్షమించండి డాడీ" అంటూ రివ్వున వెళ్ళిపోయింది.

జగన్నాధరావుగారు కూతురివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసారు.

ఆ తర్వాత సన్నని చిరునవ్వొకటి అతని గుబురు మీసాలచాటున తొంగి చూసింది.

"పిచ్చిపిల్ల" అంటూ ఆయన పెదవులు గొణిగాయి.

జగన్నాధరావుగారు డిన్నర్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

వాసవి మౌనంగా వడ్డిస్తోంది.

ఆయన కూతురు ముఖంలోకి దీక్షగా చూసి "జగదీష్ యింట్లో లేరా?" అంటూ అడిగారు.

"ఉన్నారు డాడీ" అంది వాసవి నెమ్మదిగా.

"మరి అతన్నికూడా పిలువమ్మా"

"మేం తర్వాత భోంచేస్తాంలే డాడీ" అంది ప్లేట్లో పెరుగావడ వడ్డిస్తూ.

"నా టేస్టులు నువ్వు మరిచిపోలేదు బేబీ. పెరుగావడంటే నాకు ప్రాణం. కానీ అది చేయడం అందరివల్లా కాదు. అది సరే నాకిష్టమయిన పదార్థం ప్లేట్లో పెట్టి తినకుండా ఎంతసేపు కూర్చోమంటావు?" అన్నారాయన చిన్నపిల్లాడిలా అమాయకంగా చూస్తూ.

వాసవి ఆయన మాటలకి నవ్వింది.

"ఇప్పుడు తినొద్దని ఎవరన్నారు?" అంది.

"ఒక్కణ్ణే కూర్చుని ఎప్పుడయినా భోంచేసానా? నలుగురితో కలిసి విషం త్రాగినా అమృతంలా వుంటుంది నాకు. ప్లీజ్ మీ యిద్దరూ కూడా కూర్చోండి" అన్నారాయన బ్రతిమాలుతున్నట్లు.

వాసవి తండ్రివైపు ఒక్క క్షణం అదోలా చూసి "సరే" అంటూ లోనికెళ్ళింది.

వాసవి వెళ్తుంటే జగన్నాధరావుగారు నవ్వుకున్నారు.

"వాళ్ళిద్దరి మధ్యా సయోధ్య ఇంకా కుదిరినట్లు లేదు. తనిప్పుడు బలవంతం చేయకపోతే వాళ్ళిద్దరూ పస్తుపడుకోవడం ఖాయం" అనుకున్నారాయన.

మరో పదినిముషాల్లో వాసవి ఆ వెనుక జగదీష్ రావడం గమనించి తేలిగ్గా నిట్టూర్చింది ఆయన హృదయం.

"త్వరగా రావాలి అల్లుడూ... ఈ రోజు డిషెస్ అన్నీ స్పెషల్సే" అన్నారు మరో డిష్ మూత తీసి అందులోని గుత్తొంకాయ కూర వేపు చూస్తూ.

"మీరు హాస్పిటల్నుండి రావడం వల్ల అలా అనిపిస్తోంది. మన యింట్లో ఎప్పుడూ ఇవి మామూలే" అన్నాడు జగదీష్ చెయ్యికడుక్కుని నాప్కిన్‌కి తుడుచుకుంటూ.

"అఫ్‌కోర్స్" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు నవ్వుతూ.

"బట్, మీరు మీ డైట్ కంట్రోల్ సంగతి మరచిపోకూడదు" అంటూ టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాడు జగదీష్.

వాసవి అతనికి వడ్డిస్తోంటే "నువ్వూ కూర్చో" అన్నాడు.

వాసవి తనకి కూడా వడ్డించుకుంది.

జగన్నాధరావుగరు పెరుగావడ కొంచెం తిని "బ్రహ్మాండం. చాలా ఏళ్ళ క్రితం ఇంత బాగా చేసిన వంటకాలు తిన్నాను. తిరిగి యిప్పుడు"

"అది చేసింది ముత్తు కాదు" అంది వాసవి మెల్లిగా.

"మరి.. నువ్వా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడూ జగదీష్.

వాసవి 'కాదన్నట్లు' తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"మన కొత్త వంటమనిషి పరిమళ"

"కొత్త వంటమనిషి ఎప్పుడొచ్చింది?"

"ప్రొద్దుటే" అంది వాసవి పొడిగా.

ముందు రాత్రి ఆ యిద్దరికి ఘర్షణ జరిగాక తిరిగి మాట్లాడుకోవడం అప్పుడే. జగదీష్ చేసిన అపరాధం ఏమీలేదని ఆమె అంతరంగం ఒప్పుకున్నా అతనితో ఫ్రీగా మాట్లాడాలంటే ఆమెలో ఏదో జంకు కలుగుతోంది. ఆ విషయాన్ని తేలిగ్గా కనిపెట్టారు జగన్నాధరావుగారు.

"ఏది ఏమైనా మంచి వంటమనిషే దొరికింది అల్లుడు. ఆ పెరుగావడ కొంచెం తిను. ఆ విషయం నీకు బాగా తెలుస్తుంది" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

జగదీష్ కొద్దిగా తిని "అబ్బ! కారం" అన్నాడు గడగడా మంచి నీళ్ళు త్రాగుతూ.

"కాస్త మిరపకాయలు ఎక్కువయ్యాయి. అయితేనేం వాటి ఘాటు కూడా పసందుగానే వుంది" అన్నారాయన చమత్కారంగా.

వాసవి తండ్రి మాటలకి చిన్నగా నవ్వింది.

కూతురి ముఖంలో నవ్వు చూసి ఆయనలో హుషారు పెరిగింది.

"ఎవరో ఈ వంటమనిషి. మంచి టేస్టున్నది. ప్రత్యేకించి పండుమిరపకాయలు వెయ్యడం వల్ల ఆవడకి ఎంతో అందం వచ్చింది. వాటి సువాసన.. అందం ఆ పెరుగులో కలిసి.. నోరూరిస్తోంది" అన్నాడు తమాషాగా.

జగదీష్ మామగారి వైపు చిత్రంగా చూసాడు.

ఆ తర్వత చిన్నగా నవ్వుతూ "హాస్పిటల్ నుండి వచ్చాక మీలో రసాత్మక దృష్టి పెరిగినట్లుంది. నిజమే మిరపకాయ మహా అందమైందే కానీ గుణం.... చాలా ఘాటుకదూ" అన్నాడు వాసవివైపు క్రీగంట చూస్తూ.

వాసవి అతను తననుద్దేశించి అలా అంటున్నాడని గ్రహించి తలదించుకుంది.

జగన్నాధరావుగారు కూడా ఆ విషయాన్ని గ్రహించారు.

"సరిగా అబ్బర్వు చేస్తే ఒకలాంటి స్వీటు వుంటుంది అల్లుడూ. ఆ టేస్టు తెలిస్తే ఘాటు గురించి పట్టించుకోవడం మానేస్తావు" అన్నారు నవ్వుతూ.

అందులోని అంతరార్ధం గ్రహించి జగదీష్ చిన్నగా నవ్వుతూ "నాకింకా అంత అనుభవంలేదులెండి" అన్నాడు.

"పచ్చిమిర్చికోసం యింత డిస్కషనా?" అంది వాసవి అమాయకంగా ఇద్దరివేపూ చూస్తూ.

"ఏదో కాలక్షేపం. అద్సరే. నాకు హైదరాబాదుకో ఫ్లైట్ టిక్కెట్ బుక్ చేయించు అల్లుడూ" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments